

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1195/2022
14.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Петровић адвокат из ..., против туженог ЈП „Комуналац“ Бујановац, кога заступа Миодраг Крстић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 668/22 од 27.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 14.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 668/22 од 27.01.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 668/22 од 27.01.2022. године и пресуда Основног суда у Бујановцу П1 178/20 од 01.12.2021. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене накнаде трошкова за топли оброк и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 06.05.2016. године до 06.05.2019. године, исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 118.798,00 динара са законском затезном каматом.

Свака странка сноси своје трошкове поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 178/20 од 01.12.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име мање исплаћене накнаде трошкова за топли оброк за период од 06.05.2016. године до 06.05.2019. године исплати износ од 81.143,70 динара у појединачним месечним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом од дана доспелости сваког износа до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 06.05.2016. године до 06.05.2019. године исплати износ од 115.538,40 динара, у појединачним месечним износима наведеним у том ставу изреке са законском затезном каматом од дана доспелости сваког износа до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је

тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 118.798,00 динара са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 668/22 од 27.01.2022. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу ПП 178/20 од 01.12.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог на основу члана 404. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), сматрајући да постоји потреба за уједначавањем судске праксе, имајући у виду другачију судску праксу у истој правној ситуацији изражену у пресудама Врховног касационог суда на које је ревидент указао.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку и установио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог по основу уговора о уређењу међусобних односа из радног односа са запосленим број ... од 12.05.2015. године, којим је предвиђено шта чини зараду, као и да је висина коефицијента тужиоца за обављени посао 2,00, који се множи са ценом рада за најједноставнији посао за месец у коме се врши обрачун зараде и да се исти примењује почев од 01.05.2015. године. Наведеним уговором чланом 7. тачка 5. и 6. уговорено је да запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора - у висини одређеној Правилником о заради, накнади зараде и другим примањима у предузећу. Тужени је донео Правилник о изменама и допунама правилника о раду бр. 1814 од 05.04.2019. године, а оснивач је на исти дао сагласност број 2135 од 24.04.2019. године. Висина укупног потраживања тужиоца утврђена је вештачењем.

Према изнетој аргументацији нижестепених судова, у спорном периоду био је на снази ПКУ за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Србије којим је у члану 65. утврђено да запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, а да се висина накнаде трошкова за исхрану у току рада са припадајућим порезима и доприносима утврђује дневно најмање у износу од 250,00 динара, док је чланом 66. став 1. наведеног ПКУ предвиђено да запослени има право на регрес за коришћење годишњег одмора са припадајућим порезима и доприносима, најмање у висини 1/12 месечно од 75% просечно исплаћене зараде по запосленом. Интегрални део зараде су топли оброк и регрес у смислу члана 105. став 3. у вези са чланом 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду. Тужени има својство јавног предузећа чији је оснивач јединица локалне самоуправе, па је морао да поштује одредбе Закона о утврђивању максималне зараде у јавном сектору, Закона о умањењу нето прихода лица у јавном сектору и Закона о привременом уређењу основица за обрачун и исплату плата, односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава. Правилником о заради, накнади зараде и других примања туженог од 06.04.2015. године прописано је да запослени имају право на исплату накнада на име регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућим порезима и доприносима, најмање у висини 1/12 месечно 75% просечно исплаћене зараде по запосленом у Републици Србији, према последњем објављеном податку Републичког органа надлежног за статистику за претходну годину, односно

регрес је регулисан на исти начин на који је регулисан и ПКУ за јавно предузеће у комуналној делатности на територији Републике Србије од 05.03.2015. године, с тим да тужиоцу исплата регреса није вршена у периоду из тужбеног захтева због лошег пословања туженог и увођења привремених мера од стране оснивача. Тужилац основано потражује мање исплаћену накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у складу са посебним колективним уговорима. Стога су као основане усвојили постављени тужбени захтев.

Овакво правно становиште нижестепених судова није правилно.

Према члану 3. ст. 1. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Сл. гласник РС“, бр. 116/2014), платом се сматра зарада запосленог код корисника јавних средстава, утврђене у складу са законом који уређује радне односе, односно плате изабраног, именованог и постављеног лица и запосленог код корисника јавних средстава, утврђене у складу са законом који уређује плате у државним органима, органима локалне власти, организацијама обавезног социјалног осигурања и јавним службама. Чланом 4. тог закона прописано је да су ништаве одредбе општег или појединачног акта (осим појединачног акта којим се плата повећава по основу напредовања) којима се повећавају основице, коефицијенти и други елементи, односно уводе нови елементи на основу којих се повећава износ плате и другог сталног примања код субјекта из члана 2. овог закона, донетог за време примене овог закона. Посебан колективни уговор за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије ступио је на снагу 26.03.2015. године, у време када је био на снази Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Сл. гласник РС“, бр. 116/2014) па су одредбе Посебног колективног уговора којима се зарада запослених повећава по основу накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора ништаве (ПКУ не може бити супротан закону на основу члана 103. ЗОО у вези члана 240. Закона о раду) због чега су нижестепене пресуде преиначене и тужбени захтев тужиоца у овом делу одбијен, као неоснован.

Применом члана 165. става 2. у вези члана 153. ЗПП, с обзиром на постигнути успех, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом чланова 414. става 1. и 416. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић